

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **REMM – software s. r. o.**, se sídlem 28. října 1397/121a, Ostrava, zastoupený JUDr. Richardem Mencnerem, advokátem se sídlem Milíčova 12, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 22 Ca 139/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

V řádném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 podaném u Finančního úřadu Ostrava I dne 29. 6. 2007 žalobce přiznal daň ve výši 745 440 Kč. Následně podal žalobce dne 30. 7. 2007 dodatečné daňové přiznání, v němž snížil svou daňovou povinnost a uvedl daň ve výši 356 880 Kč. Snížení daňové povinnosti žalobce odůvodnil tím, že v účetnictví byla opravena nesprávnost, k níž došlo ve zdaňovacím období roku 2001. V tomto zdaňovacím období žalobce nesprávně zaúčtoval do výnosů částku 1 619 552 Kč představující jmenovitou hodnotu pohledávek, které nabyl na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 2. 1. 2001 od původního věřitele pana R. M. (společníka žalobce). Předmětem postoupení byly pohledávky za společností FPO s. r. o. v celkové výši 1 619 552 Kč, které žalobce nabyl za úplatu ve výši rovnající se jmenovité hodnotě těchto pohledávek. Tyto pohledávky byly ve zdaňovacím

období roku 2001 chybně zaúčtovány do výnosů žalobce a následně zdaněny sazbou daně z příjmů právnických osob ve výši 31 %. Po té, co žalobce tuto účetní nesprávnost zjistil, provedl podle čl. 6.1. písm. b) Českého účetního standardu pro podnikatele č. 019 účetní opravu tak, že zaúčtoval předmětnou částku mezi mimořádné náklady za účetní období roku 2006. V dodatečném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 žalobce o tuto částku snížil základ daně.

Správce daně tento postup žalobce neakceptoval a po provedeném vytýkacím řízení dodatečným platebním výměrem ze dne 6. 8. 2008, č. j. 168147/08/388913/6453, žalobci dodatečně vyměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 0 Kč, tedy potvrdil původní daňovou povinnost ve výši 745 440 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí správce daně žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2009, č. j. 10533/08-1202-802360, zamítl. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě shora uvedeným rozsudkem ze dne 27. 8. 2009, č. j. 22 Ca 139/2009 - 25, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že účetní pochybení bylo možné napravit z hlediska daňového pouze podáním dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2001, a nikoliv podáním dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006. Předmětné účetní pochybení se zcela nesporně týkalo výhradně zdaňovacího období roku 2001 a nebylo zde tedy věcné ani časové souvislosti se zdaňovacím obdobím roku 2006. Předmětná částka byla žalobcem v důsledku účetní chyby nesprávně zdaněna již v roce 2001, ve zdaňovacím období roku 2006 však nebyla částka odpovídající výši předmětné pohledávky zdaňována. Podle krajského soudu proto nemohlo dojít k dvojímu zaplacení téže daně a k porušení principu zákazu dvojího zdanění a žalobce tak nebyl oprávněn v dodatečném daňovém přiznání snížit daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2006.

Krajský soud konstatoval, že výklad § 23 odst. 1 a § 23 odst. 4 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v relevantním znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) zastávaný žalobcem je příliš extenzivní. Pokud by bylo možné dřívější účetní pochybení z hlediska daňového napravit nezahrnutím příslušné částky do základu daně, vedl by tento postup k absurdním závěrům, které by měly za následek právní nejistotu ve věcech placení a vybírání daní. Jakékoliv nesprávné odvedení vyšší daně z příjmů z důvodu účetní chyby na straně daňového subjektu by totiž daňový subjekt mohl napravit bez jakéhokoliv časového omezení podáním dodatečného daňového přiznání za jakékoliv zdaňovací období následující po zdaňovacím období, v němž došlo k účetnímu pochybení. Takové závěry jsou nepochybně v rozporu s právní úpravou obsaženou v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní“), která v takových případech stanovením zákonných lhůt sleduje zachování právní jistoty z hlediska správnosti a výše odváděných daní nejen na straně státu, ale také na straně daňových subjektů.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Uvedl, že kasační stížnost opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti však plyne, že její podstatou jsou pouze námitky, jež lze podřadit pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající

v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel uvedl, že v posuzované věci je sporná otázka věcné a časové souvislosti mezi zdaňovacím obdobím roku 2001 a roku 2006 z hlediska nápravy základu daně z příjmů právnických osob. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že z důvodu absence časové a věcné souvislosti není možné napravit pochybení, k němuž došlo ve zdaňovacím období roku 2001, ve zdaňovacím období roku 2006. Krajský soud podle stěžovatele pominul vzájemnou souvislost vyplývající z účetní opravy provedené ve zdaňovacím období roku 2006 a z § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů. Vzhledem k tomu, že ke zjištění účetní nesprávnosti došlo v roce 2006, nemohl stěžovatel tuto nesprávnost odstranit podáním dodatečného daňového přiznání podle § 41 zákona o správě daní. Provedení účetní opravy se promítlo do dodatečného daňového přiznání ve zdaňovacím období roku 2006 jako částka zvyšující základ daně, což krajský soud pominul. Stěžovatel snížil v dodatečném daňovém přiznání výsledek hospodaření za rok 2006 o 1 619 552 Kč z důvodu provedení opravy účetní nesprávnosti z roku 2001. Tato částka byla podle čl. 6.1. písm. b) Českého účetního standardu pro podnikatele č. 019 zaúčtována na účet mimořádných nákladů a vykázána na ř. 40 dodatečného daňového přiznání (Výdaje neuznávané za výdaje vynaložené za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, pokud jsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji - pozn. NSS). Od výsledku hospodaření roku 2006 stěžovatel následně odečetl předmětnou částku 1 619 552 Kč jako položku již jednou roce 2001 zdaněnou. Podle stěžovatele krajský soud nezohlednil princip zákazu dvojího zdanění a vyložil § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů tak, že pod pojmem částky je nutné rozumět pouze příjmy, přestože výraz částka je používán pro výnosy i náklady. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 9 Afs 16/2007 - 87, publikovaný pod č. 1221/2007 Sb.NSS, v němž se Nejvyšší správní soud zásadou zákazu dvojího zdanění téhož příjmu zabýval. Stěžovatel podle svého tvrzení nesprávným zdaněním předmětné částky ve zdaňovacím období roku 2001 nesledoval žádnou výhodu, neboť v roce 2001 byl tento příjem zdaněn sazbou ve výši 31 %, zatímco v roce 2006 platila sazba daně ve výši 24 %.

Stěžovatel dále namítal, že kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nezdůvodnil, v čem spatřuje protiprávnost postupu stěžovatele. Zjistí-li daňový subjekt účetní chybu v době, kdy již za příslušné zdaňovací období nelze podat dodatečné daňové přiznání, neexistuje podle stěžovatele jiný postup jak dosáhnout opravy nesprávnosti a zamezení druhého zdanění téže částky. Krajský soud dále neuvedl, jakým způsobem měl stěžovatel postupovat, pokud bylo jeho jednání protiprávní. Pokud jde o závěr krajského soudu týkající se časového omezení oprav účetních pochybení, namítal stěžovatel, že aplikace § 23 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů není časově omezena, a proto není možné zákonné omezení dotvořit svévolně. V této souvislosti poukázal stěžovatel také na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 6 A 59/93, publikovaný pod č. 115/1996 SJS.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě a na obsah svého rozhodnutí a navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

V posuzované věci není pochyb o otázkách skutkových. Stěžovatel jako postupník nabyl na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 2. 1. 2001 od postupitele pana R. M. pohledávky za společností FPO s. r. o. v celkové výši 1 619 552 Kč, a to za úplatu odpovídající jmenovité hodnotě těchto pohledávek. Předmětné pohledávky stěžovatel chybně zaúčtoval do zdanitelných výnosů ve zdaňovacím období roku 2001, částka odpovídající výši postoupených pohledávek byla proto nesprávně zahrnuta do základu daně za toto období a zdaněna. Není sporu ani o tom, že stěžovatel provedl pro účetní období roku 2006 opravu účetní nesprávnosti, přičemž předmětnou částku zaúčtoval na účet mimořádných nákladů. V dodatečném daňovém přiznání za rok 2006 tak stěžovatel vykázal snížený výsledek hospodaření o 1 619 552 Kč.

Podstatou sporu mezi stěžovatelem a žalovaným se stal výpočet daňové povinnosti stěžovatele v dodatečném daňovém přiznání za rok 2006, který stěžovatel odvozoval od výkladu § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení se do základu daně nezahrnují částky, které již byly zdaněny podle tohoto zákona u téhož poplatníka nebo u poplatníka zaniklého bez provedení likvidace v případě, kdy jsou příjmem u jeho právního nástupce. Stěžovatel uvádí, že částka, kterou jako účetní opravu zaúčtoval pro rok 2006 mezi mimořádné výdaje, je částkou, která již byla zdaněna ve zdaňovacím období roku 2001, a nelze ji proto znovu zahrnout do základu daně pro zdaňovací období roku 2006.

Nejvyšší správní soud s tímto názorem stěžovatele souhlasí, zároveň se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že uvedená částka do daňového základu stěžovatele za rok 2006 zahrnuta nebyla a nebyla tedy ani opětovně zdaněna. Veškeré složité úvahy stěžovatele o daňových dopadech zmiňovaného účetního pochybení jen zamlžují podstatu věci, která je poměrně jednoduchá. Jestliže stěžovatel až v dodatečném daňovém přiznání za rok 2006 reflektoval skutečnost, že provedl pro toto účetní období opravu účetního pochybení z roku 2001 tím, že na účet mimořádných nákladů zaúčtoval částku 1 619 552 Kč, pak došlo z účetního hlediska ke snížení výsledku hospodaření právě o tuto částku, a stěžovatel tedy správně na řádku 10 dodatečného daňového přiznání o tuto částku snížil výsledek hospodaření.

Zároveň je ovšem zřejmé, že tato účetní operace nepředstavuje výdaj stěžovatele, který se pro účely zjištění základu daně odečítá od zdanitelných příjmů (§ 24 odst. 1

zákona o daních z příjmů). Jako výdaje, které se pro účely zjištění základu daně odečítají od zdanitelných příjmů, lze totiž uplatnit pouze výdaje, které byly daňovým subjektem vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Musí se přitom jednat o výdaje, které byly daňovým subjektem v příslušném zdaňovacím období skutečně vynaloženy (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2001, sp.zn. II. ÚS 67/2000). V posuzovaném případě došlo v rámci účetnictví k roku 2006 k nápravě účetní nesprávnosti z roku 2001. Jednalo se o formální účetní operaci, jejímž účelem byla náprava předchozího účetního pochybení, nikoliv zobrazení reálné hospodářské aktivity stěžovatele v průběhu zdaňovacího období roku 2006. Ke skutečnému vynaložení výdaje v daném případě nedošlo. Byť tedy byla tato částka z hlediska účetního zahrnuta mezi výdaje stěžovatele, nelze tento výdaj odečíst pro účely stanovení základu daně od zdanitelných příjmů stěžovatele. Pouhá skutečnost, že předmětná částka byla na základě účetních předpisů zaúčtována mezi mimořádné náklady roku 2006, nečiní z této účetní opravy výdaj, který by bylo možno odečíst od zdanitelných příjmů stěžovatele ve zdaňovacím období roku 2006.

Podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů je základem daně rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období. Při zjištění výše rozdílu mezi příjmy a výdaji se přitom u subjektů, které vedou účetnictví, vychází z výsledku hospodaření, který je vykázán v účetnictví daňového subjektu [§ 23 odst. 2 písm. a) a odst. 10 zákona o daních z příjmů]. Výsledek hospodaření tak slouží jako výchozí údaj pro zjištění základu daně, nelze jej nicméně se základem daně ztotožnit. Pro účely přesného stanovení základu daně se totiž výsledek hospodaření upravuje, tj. snižuje nebo zvyšuje, podle § 23 zákona o daních z příjmů. Stanovený základ daně se tak nemusí shodovat s výsledkem hospodaření daňového subjektu. Je proto třeba důsledně rozlišovat mezi výsledkem hospodaření, který tvoří podklad pro zjištění základu daně, a samotným základem daně, který je zjištěn po úpravě hospodářského výsledku. Teprve ze zjištěného základu daně se odvozuje daňová povinnost daňového subjektu. V posuzované věci došlo zaúčtováním předmětné částky mezi mimořádné výdaje stěžovatele bezesporu ke snížení výsledku hospodaření stěžovatele. Z hlediska stanovení základu daně však provedení účetní opravy nemělo žádný vliv, neboť se jednalo o účetní výdaj, který však nebyl uznán za výdaj vynaložený za účelem dosažení, zajištění nebo udržení zdanitelných příjmů. Z hlediska základu daně tedy byla předmětná účetní oprava neutrální, jejím provedením nebyla výše základu daně nijak ovlivněna.

Skutečnost, že šlo o daňově neúčinný náklad, si patrně uvědomoval i stěžovatel, který zcela správně o 1 619 552 Kč navýšil na řádku 40 dodatečného daňového přiznání celkovou částku výdajů (nákladů) neuznávaných za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Tím ovšem také celá záležitost končí. Jak již bylo vysvětleno, jediný rozdíl mezi řádným a dodatečným daňovým přiznáním stěžovatele za rok 2006 mohl být v tom, že v dodatečném daňovém přiznání mohl být snížen výsledek hospodaření o částku 1 619 552 Kč, ale naopak o tutéž částku musely být zároveň navýšeny daňově neúčinné výdaje, tedy výsledný základ daně a daň musely být nakonec nutně shodné jako v řádném daňovém přiznání.

Další postup stěžovatele při sestavování dodatečného daňového přiznání je naopak třeba považovat za zcela nesprávný. To se týká především skutečnosti, že stěžovatel uvedl částku 1 619 552 Kč rovněž na řádku 140 dodatečného daňového přiznání jakožto již zdaněnou částku ve smyslu § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů, čímž neoprávněně snížil základ daně a daň oproti řádnému daňovému přiznání. Stěžovatel by byl jistě oprávněn takto postupovat v případě, pokud by byl zároveň o tuto částku navýšen základě daně pro zdaňovací období roku 2006, ačkoliv již tato částka byla zdaněna v roce 2001 (k tomu viz právě stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 9 Afs 16/2007 - 87, publikovaný pod č. 1221/2007 Sb.NSS). K tomu však v daném případě nedošlo, neboť, jak již bylo vysvětleno, stěžovatel tuto částku zaúčtoval pro rok 2006 jako náklad, nikoliv výnos, a pokud by se jednalo o náklad daňové účinný, znamenalo by to naopak snížení daňového základu stěžovatele, nikoliv jeho zvýšení. Vzhledem k tomu, že se o daňově účinný náklad nejednalo, nevedla daná účetní operace sice ke snížení daňového základu, ale ani k jeho zvýšení, daňový základ zůstal nezměněn. Argumentace stěžovatele, podle níž došlo v roce 2006 k druhému zdanění téže částky, je tedy zcela absurdní.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že § 23 odst. 4 písm. d) zákona o daních z příjmů na posuzovaný případ nedopadá. Zmiňovaná částka ve výši 1 619 552 Kč představující opravu účetní nesprávnosti vzniklé ve zdaňovacím období roku 2001 nebyla ve zdaňovacím období roku 2006 předmětem daně. Je tak pojmově vyloučeno, aby došlo k dvojímu (opakovanému) zdanění této částky, jak tvrdí stěžovatel. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že nesledoval žádnou spekulativní výhodu, neboť ve zdaňovacím období roku 2001 podléhaly příjmy právnických osob vyšší sazbě daně (31 %), než tomu bylo ve zdaňovacím období roku 2006 (24 %). Vzhledem k tomu, že se o dvojí zdanění téže částky nejedná, nelze na danou věc uplatnit ani závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 9 Afs 16/2007 - 87, publikovaném pod č. 1221/2007 Sb.NSS. V uvedené věci Nejvyšší správní soud posoudil jako nezákonný postup správce daně, který opětovně zdanil příjem daňového subjektu, jenž byl již na základě nesprávného daňového přiznání jednou zdaněn v předcházejícím zdaňovacím období. Jedná se tedy o zcela jinou situaci než v nyní posuzované věci, kde částka 1 619 552 Kč byla sice nesprávně zdaněna na základě chybného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2001, ve zdaňovacím období roku 2006 však základ daně neovlivnila a předmětem daně tedy nebyla.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentům stěžovatele, jimiž zpochybňoval závěr krajského soudu, který shledal postup stěžovatele při podání dodatečného daňového přiznání rozporným s požadavkem na zachování právní jistoty v daňových věcech. Skutečnost, že stěžovatel na základě vlastního chybného postupu, z něhož následně vycházel správce daně při konkludentním vyměření daně podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní, odvedl za rok 2001 vyšší daň, než kolik mu ukládá zákon, samozřejmě není bez významu. Nápravy však bylo možné dosáhnout pouze prostřednictvím zákonem stanoveného postupu, kterým bylo v daném případě podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2001 na nižší daňovou povinnost, ovšem za podmínek a ve lhůtách stanovených v § 41 zákona o správě daní. Podání dodatečného daňového přiznání bylo totiž tímto zákonem z důvodu právní jistoty limitováno propadnými lhůtami, a to jednak lhůtou subjektivní podle § 41 odst. 1 zákona o správě daní, jednak lhůtou objektivní, u níž § 41 odst. 4 zákona o správě daní odkazoval na prekluzívní lhůty

pro vyměření daně podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 1 Afs 20/2006 - 60, publikované pod č. 1438/2008 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 Afs 20/2007 - 73, publikované pod č. 2055/2010 Sb.NSS).

Náprava daňového přiznání, v němž daňový subjekt nesprávně uvedl vyšší daň, než činila jeho zákonná daňová povinnost, tak byla možná pouze v rámci řízení o daňové povinnosti za zdaňovací období, v němž byl předmět daně nesprávně zdaněn. Toto pochybení daňového subjektu nebylo možné napravit podáním dodatečného daňového přiznání za některé z následujících zdaňovacích období, jak v posuzované věci učinil stěžovatel. Přitom je zřejmé, že stěžovatel dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001 nepodal. V této souvislosti totiž stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že zjistil zmiňovanou účetní nesprávnost v roce 2006 a tudíž ji nemohl pro „promlčení“ odstranit podáním dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2001. Namísto toho se stěžovatel domáhal nápravy podáním dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2006, u něhož provedl účetní opravu. Takovým postupem se ovšem stěžovatel snažil pouze obejít lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání, kterou z důvodu právní jistoty stanovil zákon o správě daní. Jediným cílem stěžovatelova postupu totiž byla náprava pochybení, kterého se stěžovatel dopustil v řádném daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2001, a to po uplynutí zmiňované zákonné objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání za toto zdaňovací období. Po uplynutí této lhůty uvedené v § 41 odst. 4 ve spojení s § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků již nebylo možné se podáním dodatečného daňového přiznání domáhat vyměření nižší daně za příslušné zdaňovací období. Tím spíše se po uplynutí této lhůty nebylo možné domáhat nápravy podáním dodatečného daňového přiznání za některé z následujících zdaňovacích období. Nestihl-li daňový subjekt z jakéhokoliv důvodu dodatečné daňové přiznání za tímto účelem včas podat, musí nést sám následky své vlastní nedbalosti.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitka vytýkající krajskému soudu nesprávné právní posouzení věci není důvodná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Podle Nejvyššího správního soudu však z odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, proč krajský soud žalobu zamítl. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele a proč je nepovažoval za důvodné. Pokud jde o výtku stěžovatele, podle níž krajský soud údajně neuvedl, jak měl stěžovatel v daném případě postupovat, konstatuje Nejvyšší správní soud, že úkolem správních soudů v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je toliko přezkoumání těchto rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Není proto úkolem ani povinností správních soudů poskytovat účastníku řízení právní rady a poučení o tom, jakým způsobem měl postupovat při uplatňování svých práv před zahájením soudního řízení. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani stížní námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu důvodnou.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu